

ἔρμα μεμολυσμένον τῶν κοράκων καὶ τῶν ἀγρίων
πτηνῶν καὶ κυνῶν.

Ἄλλ' ἡ τύχη τῶν δυστυχῶν καὶ τῶν μετρίας κατα-
στάσεως ἦν πολὺ ὀδυνηροτέρα· διότι ἀναγκάζομενοι
ὑπὸ τῆς πενίας νὰ διαμείνωσιν ἐντὸς μεμολυσμένων
στενῶν οἰκιῶν, καὶ, πλησιάζοντες ἀλλήλους ἐπιπτον
ἀσθενεῖς κατὰ χιλιάδας, καὶ, μῆτε θεραπεύμενοι, μῆ-
τε περιποιούμενοι ἀπέθνησκον σχεδὸν ὅλοι. Οἱ μὲν
νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπεραίουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀδῶν
τὴν αὐλίαν αὐτῶν ὑπαρξίν· οἱ δὲ εἰς τὰς οἰκίας ἐγ-
καταλειπόμενοι προησθάνοντο τὴν πλησίαν τῆς πα-
νσπάτης αὐτῶν στιγμῆς, ἐκ τῆς δυσώδους ὁσμῆς
τῶν γειτόνων, τῶν ὁποίων τὰ πτώματα μὴ θαπτό-
μενα κατεμόλυνον τὴν πέριξ ἀτμοσφαῖραν. Κάποτε ὁ
φόβος τῆς φθορᾶς τοῦ αἵματος μάλλον ἢ ἡ φιλανθρωπία,
ἐβίαζε τοὺς γείτονας νὰ ἐπισκέπτονται τὰ δώματα
ἐκ τῶν ὁποίων ἀποβάλλοντες τὰ πτώματα μετὰ προ-
φυλάξεως, τὰ ἔθετον πρὸ τῶν θυρῶν. Οὕτω καθ' ἑ-
κάστην ἔβλεπέ τις πρὸ τῶν θυρῶν πολυάριθμα τοιαῦτα
πτώματα, ἅτινα ὑπήγοντο ἢ ὑπὸ φερέτρων, ἢ ἐν ἐλλεί-
ψει τούτων ὑπὸ σανίδων, αἵτινες μετεκόμισαν πρὸ αὐ-
τῶν χιλιάδας ἄλλων πολιτῶν. Καὶ ἔξλεπες πολλά-
κις τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην ὄψιν τῆς ἐφ' ἐνὸς καὶ τοῦ
αὐτοῦ φερέτρου μετακομιδῆς δύο συζύγων, πατρὸς καὶ
υἱοῦ, δύο ἢ τριῶν ἀδελφῶν, ἐνθ' ὅτε θανατόμορφοι
σταυροφόροι ἱερεῖς προηγούντο τῶν κηδεῶν ὡσεὶ φά-
σματα, τὴν ἀκολουθίαν ἀναγινώσκοντες τῶν νεκρῶν
καὶ τὰ φέρετρα ἅτινα, ἐξερχόμενα πλήρη τῶν οἰκιῶν,
συνηνοῦντο μετ' ὀλίγον, συνοδίαν ἀποτελοῦντα κατα-
χθόνιον, τοὺς δὲ ἱερεῖς τοὺς μόνον καὶ μόνον εἰς τὸν
θάνατον ἀφιερωνθέντας, ἔχοντας ἐνώπιόν των ἑπτὰ ἢ
ὀκτὼ σώματα πρὸς ταφὴν.

Τὰ πτώματα ἐφθάνον σωρηδὸν καὶ ἡ δι' αὐτὰ ὁ-
ρισθεῖσα γῆ τῶν ἐκκλησιῶν δὲν ἐπῆρκει πλέον· διὸ
καὶ σκάψαντες παρὰ τὰ κοιμητήρια τάφρους εὐρείας,
ἐναπέθετον εἰς αὐτάς κατὰ στρωμνὰς τοὺς ἀδιαλεί-
πτως φθάνοντας νεκροὺς, ῥίπτοντες ὀλίγην γῆν ἐπ'
αὐτῶν. Οἱ δὲ διαμένοντες, πεποιοῦντες ὅτι αἱ διασκε-
δάσεις, τὰ παίγνια, τὰ ἄσπασμα καὶ ἡ εὐθυμία ἡδύ-
ναντο μόνον νὰ σώσωσιν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὀλέθρου ἐκείνου
παρέδιδον ἑαυτοὺς εἰς τὴν κρεπάλην καὶ τὴν εὐθυμίαν,
ὄχι μόνον ἐντὸς τῶν οἰκωντῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς οἰκίας ξε-
νας, καθ' ὅσον μάλις ἐπίστειον νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐκεῖ-
τὰς ἐπιθυμίας των (1). Τὸ πᾶν ἦτον εἰς τὴν διάκρισίν των·
διότι οἱ πλείστοι ἀπελπισθέντες, ἐκ τῆς καθημερινῆς
τοῦ θανάτου θείας, ν' ἀποφύγωσιν αὐτὸν, ἐγκατέλειπον
πᾶσαν περὶ ἑαυτῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν των φροντίδα.
Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν οἰκιῶν κατέστησαν πλέον
κοιναί· ὁ δὲ εἰς αὐτάς εἰσερχόμενος ξένος ἐλάμβανεν,
ἀν' ἡθελεν, ἀπόλυτον ἰδιοκτῆτου ἔξουσίαν. Καὶ ἀπε-
σέβη πᾶν σέβας πρὸς πάντα θεῖον ἢ ἀνθρώπινον νό-

μον (1)· διότι οἱ ὑπουργοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἐκ-
πληρώσεως αὐτῶν ἀγρυπνοῦντες ἢ ἀπέθανον ἢ προσε-
βλήθησαν ἢ ἦσαν τοσοῦτον ἐστερημένοι φυλάκων καὶ
ὑπαλλήλων, ὥστε μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξασκήσωσι πλέον
οὐδεμίαν πολιτικὴν ἰσχύν, δὲν ἐνέπνεον ποσὸς φόβον.
Οὕτω λοιπὸν καθεὶς, θεωρῶν ἑαυτὸν ἐλεύθερον, ἠκολού-
θει τὰς ὁρμὰς τῆς φαντασίας του.

Αἱ ἐξοχαὶ δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον τῶν πόλεων κατω-
κημέναι. Τὰ φρούρια καὶ τὰ χωρία ὅσον μικρὰ καὶ ἂν
ἦσαν παρίστων πολυανθρωπίαν πρωτεύουσας. Οἱ
δυστυχεῖς γεωργοί, οἱ κατοικοῦντες τὰς ἐνθεν κάκει-
θεν τῆς ἐξοχῆς καλύδας μὴ ἐλπίζοντες οὔτε ἱατρικῆς
ἐπισκέψεως, οὔτε οἰκιακῆς φροντίδος, ἀπέθνησκον εἰς
τὰς ὁδοὺς, τοὺς ἀγρούς, ἢ εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν
θάνατον κτηνώδη.

Οὐδεὶς λοιμὸς, εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν, ἐλυμάνθη το-
σοῦτον τὴν ἀνθρωπότητα. Εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ
τὰ πέριξ αὐτῆς ἀπέθνησκον τρεῖς ἐκ πέντε προσβαλ-
λομένων. Ὁ Βοκάκιος νομίζει ὅτι ἡ πόλις τῆς Φλω-
ρεντίας μόνη ἀπώλεσεν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας
ἀνθρώπων. Εἰς τὴν Πίσσαν, ἐκ τῶν δέκα ἀπέθνησκον
ἑπτὰ. Ἀλλὰ, μολονότι εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὡς καὶ
ἄλλαχού, γνωρίσαντες, ὅτι ὁ ἐγγίσας τὸν θάνατον ἢ
πρᾶγμα τι αὐτοῦ ἐμιαίνειτο αἴφνης, οὐδεὶς δὲν ᾔθελεν
ἐφ' οἴφθηποτε νὰ παράσχω θεραπείαν, μολοντότε οὐ-
δὲν πτώμα ἔμενεν ἄταφον ἐντὸς τῶν οἰκιῶν. Ὁ ἱστο-
ρικὸς Agnolo di Tura διηγεῖται ὅτι εἰς Σιέννην, κα-
τὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων μηνῶν, μαΐου, ἰουνίου,
ἰουλίου καὶ αὐγούστου, ὁ λοιμὸς ἠφάνισεν ὀγδοήκοντα
χιλιάδας ψυχῶν· αὐτὸς δὲ ὁ δούτκνος ἐθαψέ με τὰς
ἰδίους του χεῖρας εἰς ἓνα καὶ τὸναυτὸν λάκκον τοὺς πέντε
παμφιλτάτους αὐτοῦ υἱούς. Ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλις τῆς
Τραπάνης ἔμεινε παντάπασιν ἔρημος. Ἡ Γένουα ἔχασε
τεσσαράκοντα χιλιάδας κατοίκων· ἡ Νεάπολις ἐξή-
κοντα· ἡ δὲ Σικελία μετὰ τῆς Πουλλίας πεντακοσίας
τριακόνα χιλιάδας. Ἐν γένει ἀπῆρθησαν ὅτι, εἰς
τὴν Εὐρώπην ὁλόκληρον, τὴν ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην συμ-
φορὰν μεταπίπτουσαν, ἀπεβίωσαν, κατὰ τὴν ὀλεθρία
ταύτην τῆς ἀνθρωπότητος μάστιγα, τὰ τρία πέμπτα
τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς.

(*Sismondi Ἱστορία τῶν Ἰταλικῶν δημοκρατιῶν*
κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, Τόμ. IV. σελ. 16—23.)

ΕΝΣΤΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ.

(Συνέχεια, ἑξ. φυλλ. 54.)

Πρὸ πάντων εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ζωῆς
τὰ ζῶα εἰσὶν ἀσθενῆ καὶ ἔχουν ἀνάγκην ἀσύλου κατὰ
τῶν ἀκρασιῶν τοῦ αἵματος καὶ τῶν προσβολῶν τῶν ἐχ-
θρῶν των· διὰ τοῦτο πρῶ πάντων, μετὸν σκοπὸν νὰ
τοῖς προμηθεύῃ τοιοῦτόν τι, ἡ φύσις ἔδωκε τοῖς γονεῦ-
σιν αὐτῶν τὸ δημιουργικὸν ἐνστιγμα, καὶ ὁ ἀριθμὸς
τῶν εἰδῶν ἅτινα ἐν τῇ ὥρῳ ἡλικίᾳ κτίζουσιν κατοι-
κίαν πρὸς ἰδίαν ἑαυτῶν χρῆσιν εἶναι μικρότατος, παρα-
βαλλόμενος πρὸς ἐκείνον τῶν ζώων ἅτινα οἰκοδομοῦν

(1) Τοιαῦτα τινὰ ἱστορεῖ καὶ ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν εἰς τὸ
δεύτερον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐνσκήψαντα εἰς
Ἀττικὴν λοιμὸν. "... ῥᾶν γὰρ ἐτόλμα τις, ὁ πρότερον ἀ-
πεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀγχίστροφον τὴν μετὰ
" ὀλίγην ὥρῳν τῶν τ' εὐδαμονῶν καὶ αἰφνιδίως θνησκόντων,
" καὶ τὸν οὐδὲν πρότερον κεκτημένων, εὐθὺς δὲ τάκειναι ἔχον-
" των ὥστε ταχέως τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνόν
" ἔξουσιν ποιεῖσθαι, ἐφ' ἡμέρα τὰ τε σώματα καὶ τὰ χρήματα
" ὁμοίως ἡγούμενοι, κ. τ. λ. » Βιβλ. Β', § 53.

(1) « Θεῶν δὲ φόβος ἡ νόμος ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀπεῖργε. » ὁ
αὐτ. αὐτοῦ.

διὰ τὰ νεογνά των κοιτίδα μαλθακὴν καὶ ἀσφαλῆ. Οὐδὲν ἄλλο εἶναι μεταξὺ τῶν πτηνῶν κοινότερον τούτου· δὲν δύναται τις νὰ ἰδῇ ἀδιαφόρως τὴν καρτερίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὰ ζῶα ταῦτα μεταφέρουσιν ἀνὰ κάρφος τὰς πρὸς κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς των προσδιορισμένας ὕλας, καὶ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν διατάττουσιν αὐτάς· τὸ σχῆμα, ἡ κατασκευὴ τῶν κατοικιῶν τούτων εἶναι πάντοτε τὰ αὐτὰ διὰ τὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους πτηνὰ, διαφέρουσιν ὅμως μεγάλως ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἕτερον εἶδος, καὶ ἐπὶ πάντοτε ἐντελῶς ἀρμόδιαι μὲ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἡ νέα οἰκογένεια εἶναι προσδιορισμένη νὰ ζῇ· ὅτε μὲν αἱ κοιτίδες αὗται εἰσὶ κατεσκευασμέναι χαμαὶ καὶ μὲ τρόπον χονδροειδῆ, καὶ ἄλλοτε προσαρτῶνται ἐπὶ τῶν πλευρῶν βράχου τινὸς ἢ τοίχου, ἀλλ' ἐν γένει, κεῖνται ἐντὸς τῶν κλάδων τῶν δένδρων· αἱ πλείότεραι ἔχουν σχῆμα ἡμισφαιρικὸν καὶ ὁμοιάζουσι μὲ μικρὸν τι σρογύλον καὶ εὐρύστομον κάνιστρον, τοῦ ὁποίου αἱ παρειαὶ ἤθελον εἶσθαι κατεσκευασμέναι μὲ κάρφη χόρτων ἢ μὲ κλωνάρια εὐλαμπτα, τὸ δ' ἔσω ἐφωδιασμένον μὲ βρύα ἢ μὲ χνοῦν· ἐνίοτε μ' ὅλον τοῦτο ἡ διάταξις αὐτῶν εἶναι πολυσυνθετώτερα. Μία ἐκ τῶν πλέων περιέργων φωλεῶν εἶναι ἡ τῆς Βαϊάδος, (Baya) μικροῦ τῶν Ἰνδιῶν πτηνοῦ παραπλησίον τοῖς ἡμετέροις πυρρόουλοις (bouvreuilles)· τὸ σχῆμά της ὁμοιάζει περίπου μὲ τὸ τῆς βοτρίλλιας, καὶ κρέμαται εἰς τινα κλάδον τόσον εὐκαμπτον, ὥστε οἱ πίθηκοι, οἱ ὄρεϊς, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ σκίουροι δὲν δύνανται νὰ φθάσουν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἔτι πλέον ἀπρόσβατον τοῖς πολυαριθμοῖς ἐχθροῖς, τὸ πτηνὸν θέτει τὴν εἰσόδον πρὸς τὰ κάτω οὕτως, ὥστε οὐδ' αὐτὸ τὸ ἴδιον δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰμὴ ἱπτάμενον. Ἡ κατοικία αὕτη κατασκευάζεται μὲ μακρὰ χόρτα, καὶ ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκονται πολλὰ δωμάτια ἐξ ὧν ἓν μὲν χρησιμεύει διὰ τὸ θῆλυ πρὸς ἐπώασιν, ἓν δὲ διὰ τὸ ἄρρεν, τὸ ὁποῖον ἐνόσω ἢ σύντροφός του ἐκπληροῖ τὰ μητρικὰ αὐτῆς χρέη τὴν διακτεδάζει ἄδον. Ἐτέρα τις ἐπίσης περιέργος φωλεὰ εἶναι ἡ μικροῦ τινος τῆς Ἀνατολῆς πτηνοῦ, Σιλβίας τῆς ῥάπτριας (Sylvia sutoria), ἥτις βοηθεῖα τοῦ θαμβοαίου τὸ ὁποῖον συνάξει ἀπὸ τοῦ φυτοῦ καὶ τὸ ὁποῖον νῆθει μὲ τὸ ῥάμπρος καὶ μὲ τοῦς πόδας της, συρράπτει πρὸς ἄλληλα τὰ φύλλα μὲ τὰ ὁποῖα ἡ κατοικία της περικυκλοῦται, καὶ τοιαυτοτρόπως τὴν κρύπτει ἀπὸ τὴν ὄρασιν τῶν ἐχθρῶν της.

Γνωρίζομεν δὲ προσέτι καὶ ἰχθύς οἵτινες κατασκευάζουσι χονδροειδῆ τινα φωλεὰν πρὸς κατάθεσιν τῶν ὠν των· ἀλλ' ἐξ ὧν τῶν κατωτέρων ζώων τὰ ἔντομα δεικνύουν τὴν μεγαλητέραν τεχνιότητα, καὶ τὸ πλεῖστον ἐνστιγμά εἰς τὴν κατασκευὴν κατοικητηρίου διὰ τὰ τέκνα των. Ὅταν ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα τινὰ ἐκ τῶν ζώων τούτων κοινῇ ἐκτελοῦν, θέλομεν λάβει εὐκαιρίαν νὰ περιγράψωμεν τὰς φωλεὰς τῶν μελισσῶν καὶ τῶν σφηκῶν· ὡς ἐκ τούτου θέλομεν περιορισθῇ ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ἓν μόνον παράδειγμα οἰκοδομῆς τὴν ὁποίαν μονοτικὰ τινα ἔντομα ἀνεγείρουσιν διὰ νὰ θέσωσι τὰ ὠά των.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων τὸ ἀξιοπεριεργότερον εἶναι ξυλοκόπος ὁ ἰσοειδῆς ἢ μελίσσα ἢ ξυλοφθόρος, παχὺ ἔντομον, μέλαν τὸ σῶμα καὶ μὲ πτέρυγας ἰσο-

δεῖς, καθυπαγόμενον εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὰς ἰδίως λεγομένας μελίσσας οἰκογένειαν, καὶ συχρὸν εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ ζῶον τοῦτο διασκάπτει εἰς τὸ ξύλον τῶν δενδροστοιχιῶν καὶ τῶν στύλων, τρύπας ὡσειδεῖς, αἰτίνες κατ' ἀρχὰς προβαίνουν ἐγκαρσίως, ἀκολουθῶς κάμπτονται πρὸς τὰ κάτω, καὶ κατέρχονται καθέτως εἰς μῆκος 30 ἕως 40 ὑρεκατομέτρων. Διατρυπῶν οὕτω τὸ ξύλον, ὁ ξυλοκόπος προβλέπει νὰ συνάξῃ εἰς σωρὸν τινα τ' ἀποχωριζόμενα ἐξ αὐτοῦ ζύσματα, καὶ ὅταν διασκαφῇ πλέον τὸ ὄρυγμά του μεταχειρίζεται τὴν ὕλην ταύτην διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἐν αὐτῇ διαφράγματα ἐγκάρσια, καὶ διὰ νὰ διαιρέσῃ τὸ ὅλον εἰς ἀριθμὸν τινα περιεκυλισμένων κελλίων. Τὰ κελλία ταῦτα εἶναι ὅμοια πρὸς ἄλληλα, καὶ πρὶν ἢ κλείσῃ αὐτὰ, τὸ ἔντομον καταθέτει ἐν ἑκάστῳ ἀνὰ ἓν ἐκ τῶν ὠν του, καθὼς καὶ μικρὸν τινα σωρὸν γύσεως συναγομένης ἐκ τῶν πλησίον ἀνθρώπων, καὶ προσδιορισμένης εἰς διάθρεψιν τοῦ ὅτον οὕτω γεννηθησομένου σκώληκος.

Αἱ σχέσεις ὅσαι πρέπει νὰ ὑπάρχωσι μεταξὺ ζώων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, αἱ μεταξὺ ζώων ἁλλοῶν εἰδῶν, κανονίζονται ὑπὸ φυσικῶν ἐνστιγμάτων, καθὼς καὶ αἱ πράξεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ ατόμου ἢ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ γένους. Ὅτε μὲν τὰ ὄντα ταῦτα ζῶσι μονάζοντα, χωρὶς ἐνίοτε νὰ ὑποφύωσι πλησίον των οὐδὲν ἕτερον ζῶον τοῦ εἶδους των· ὅτε δὲ προσέτι, ἐλθέομεν αὐτὰ ἐνούμενα εἰς ἀγέλας πολυαριθμούς καὶ σχηματίζοντα καὶ κοινωνίας, εἰς τὰς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη συντρέχουσιν εἰς τὴν κοινὴν ὑπεράσπισιν καὶ μεταλαμβάνουσι κοινῶς τῶν καρπῶν τῆς ἐργασίας των. Αἱ διαφοραὶ δ' αὗται δὲν εἶναι τυχαῖαι· ὅλα τὰ ἄτομα τοῦ αὐτοῦ εἶδους ἔχουν ἥθῃ ὅμοια, καὶ εἶναι φανερόν ὅτι ὑπὸ ἐνστίγματος τινος κινεῶνται, τὰ μὲν νὰ φεύγωσιν ἄλληλα, τὰ δὲ νὰ ζῶσι κοινωνικῶς.

Αἱ ὑπὸ τῶν ζώων σχηματιζόμεναι ἐταιρίαι, εἰσὶν ὅτε μὲν πρόσκαιροι, ὅτε δὲ διαρκεῖς, καὶ διαφέρουσι προσέτι καὶ ὡς πρὸς τὸν χαρακτήρα των.

Ὅσαι ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων δεικνύουν ἀληθῆς ἐνστιγμα κοινωνικότητος, εἶναι αἱ ταχεῖσι κατὰ τινα τρόπον συναθροίσεις ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας θηρευτικά τινα ζῶα, ὁποῖα οἱ λύκοι καὶ αἱ ὕαιναι, σχηματίζουσι διὰ νὰ φέρωσιν εἰς πέρας πράξιν τινα ἀρπαγῆς ἢ ἐνδικήσεως. Τὰ ζῶα ταῦτα ἅτινα μένουσιν μεμονωμένα ἐφ' ὅσον αἱ ἀτομικαὶ αὐτῶν δυνάμεις τοῖς ἐπιτρέπουσι νὰ προμηθεύουν τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως, ἐνοῦνται εἰς στήφην καὶ θηρεύουν ἐκ συμφώνου ὁσάκις ἡ σιτοδεία γίνεταί ἐπαισθητὴ, ἢ πολυαριθμὸς τις ἀγέλη ἀναρπάζεται εἰς τὰ πλησιόχωρα· εὐθὺς ὁμως ἀφ' οὗ κατορθώσωσι τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον προέβητο, διασκορπίζονται ἢ ἐρίζουν πρὸς ἄλληλα.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΤΟ ΠΑΜΜΕΓΕΘΕΣ ΚΑΝΟΝΙΟΝ ΜΩΑΜΕΘ ΤΟΥ Β'.

Ὅπταν Μωάμεθ ὁ Β' ἐταλάνιζετο νυχθημερὸν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπο-